

Leta 1945 se je včlanil v PD Mojstrana in 1947 v AO Mojstrana. Sedem let pozneje je postal član v AO Kranjska Gora, v katerem je Marjan Lavtižar še danes njegov planinski partner. Kot navdušen smučar je postal tudi učitelj in vaditelj smučanja ter vodnik ZVUTS. Znanje plezanja in smučanja ter druženje z alpinisti in smučarji sta gotovo pripomogli, da je delo v njegovih enotah teklo brez nesreč. Z nekdanjim bojnim tovarišem Tonetom Svetino je oblezel gore na naši zahodni meji. Preplezal je Slovensko in Dolgo nemško smer v Triglavu, z M. Perkoma pa smer v Šitah nad Tamarjem. Med tečajem na Vršiču ga je na severni strani Mojstranke skupaj z J. Čopom nosil snežni plaz. Kamniške in Savinjske Alpe je spoznaval s S. Veninškom, s katerim je plezal po Herletovi smeri. Konec štiridesetih let je postal član GRS Jesenice in pod načelnikom M. Potočnikom leta 1954 tudi član K GRS. Sodeloval je s člani PGRS Jesenice M. Kristanom, A. Moretom, D. Kramžarjem, K. Koreninijem, U. Župančičem, J. Čopom, C. Pračkom in mnogimi drugimi reševalci, s katerimi se je udeleževal tečajev. Živo pomni tečaj GRS na Korošici aprila 1957. Takrat so morali v pravo reševalno akcijo, ko sta v vremenskem preobratu na Ojstrici preminila ljubljanska alpinista M. Dular in F. Zupan.

V zgodbah o Srečku Tušarju se lik planinca vojaka nenehno prepleta z likom planinca civilista, med njima pravzaprav ni ostre meje. Kar

zadeva čase njegove aktivne vojaško-planinske službe, naj omenimo akcijo v počastitev dneva topničarjev, ki jo je 6. oktobra 1962 izvedel z vojniki planinci. Izurjeni fantje so z veliko spretnosti po delih prenesli na vrh Triglava gorski top B1, težak 1200 kg, ter z njim trikrat ustrelili. Vreme jim ni bilo naklonjeno; da bi bilo vse skupaj še težje, je v nenadnem poslabšanju vremena zapadlo 15 cm snega, ki je otežil že tako zahtevni sestop. Lahko si mislimo, kako glasno in gromko so »raz pleča« Triglava nad Planiko donele Srečkove »komande«, ko je karavana s težkim tovorom v zahtevnem svetu sestopala po vseh pravilih varnega plezanja. S svojimi enotami je obšel vrhove Julijcev po zahtevnih poteh in plezalnih smereh. Peči nad Bohinjsko Belo so postale visoka šola plezanja in gorskega reševanja planinskih starešin in pripadnikov enot, ki so za svoje znanje dobili pohvalo številnih visokih delegacij in vojskovodij iz 2. svetovne vojne z vseh koncev sveta. Med drugimi je raportiral maršalu Žukovu in Malinovskemu, Montgomeryju, Nasutonu, vojaškim predstavnikom Egipta, Bolgarije, Romunije, Madžarske in drugih držav.

Kot član GRS je imel pregled nad novostmi v tehniki reševanja in naj sodobnejšo opremo. Imel pa je tudi občutek za potrebe planincev in je poskrbel, da so ob posodobitvah vojaške opreme še uporabne odpisane konopljene vrvi, vponke, dereze, plazovne vrvice, pa tudi kakšen klin in druga oprema iz vojaških zalog zastoj prišli v roke planincev, ki si tega tedaj še niso mogli priskrbeti v domačih trgovinah.

Srečko je naklonjenost do gora prenesel tudi na svoje družinske člane in jih ob vsaki priložnosti vodil v svoj priljubljeni gorski svet in na vrhove; med njimi seveda ni izpustil očaka Triglava. Da sta pobuda in zgled rodila dobre sadove, priča njegova vnukinja Eva, ki je kot uspešna športna plezalka dosegla vrsto odličnih uvrstitev, med drugim tudi 2. mesto na svetovnem prvenstvu v Rusiji. Za planinstvo je navdušil tudi mlade iz Ormoža in bil posredno

»kriv« za ustanovitev PD Ormož. V domači Škofji Loki je sodeloval v odboru Pokala Loka, vodil je vojsko, ki je med zimskimi OI 1984 skrbela za proge na Bjelašnici nad Sarajevom. Še zdaj je v UO Avtomoto društva Škofja Loka. Vse od ustanovitve PGRS Škofja Loka je njen zvesti član.

O jubilarntu Srečku, njegovih dejanjih, doživetjih in kopici odklovanj bi lahko napisali še veliko zanimivega, pa nam tega žal ne dopušča skopi prostor. Tako mu ob tej priložnosti želimo predvsem izreči zahvalo za vse, kar je prispeval za našo svobodo in v dobro našega planinstva. Naj še dolgo živ in čil uživa lepote Slovenije!

PGRS Škofja Loka

Štefan Keber (1924-2005)

Množica prijateljev in znancev se je 1. aprila 2005 zgrnila v Deskle, da bi se poslovila od Štefana Kebra, vsestranskega družbenega delavca, animatorja kulturne dejavnosti v domačem kraju ter dolgoletnega planinskega organizatorja in zanesenjaka. Tistim iz planinske srenje, ki so ga poznali predvsem po nepogrešljivem prispevku k razvoju naše organizacije, so šele poslovilni nagovori, namenjeni neutrudnemu pokojniku, odstrli bogastvo njegovega življenja, njegova prizadevanja za blaginjo vse naše družbe na najrazličnejših področjih.

Planinska zveza Slovenije mu je ob koncu lanskega leta in njegovem življenjskem jubileju – 80-letnici – podelila spominsko plaketo. To sta bila simbolična zahvala in priznanje za njegovo več kot tridesetletno delo v upravnem odboru PD Tolmin (1961-1992), v katerem je bil vmes dvakrat po dve leti tudi predsednik. Spominsko plaketo je prejel še poln energije in načrtov za prihodnost, ne vedoč za bližnjo usodo, ki mu jo je začrtala zahrbtna bolezen.

Za človeka, kakršen je bil Štefan, odborništvo v planinskem društvu ni pomenilo samo udeležbe na sejah, razpravljanja in glasovanja, ampak predvsem aktivno vključevanje v delovne akcije. Daljnega leta 1956 se je že vpisal v takratno PD Most na Soči, po razpustitvi društva leta 1959 pa je nadaljeval kot dolgoletni vodja izredno uspešne anhovske sekcije PD Tolmin. Njeno jedro so bili planinski zanesejniki v cementarni, zbrani okoli legendarnega Janka Filija. Tam je bil zaposlen tudi Štefan, ki ga je organizacijsko delo popolnoma prevzelo. Ljubezen do gora pa se je tudi po njegovi zaslugi prenesla predvsem na mlade. Leta 1972 je sekcija dosegla svoj vrhunec z 208 člani, od katerih je bilo 75 pionirjev in 12 mladincev. »Vedno sem lahko računala na vas,« je zapisala Cvetka Jug, ki je takrat vodila mlade planince na osnovni šoli v Desklah in je ob lanskem Štefanovem jubileju v društvenem glasilu Krpelj objavila pogovor z njim. Enako bi lahko označili njegov odnos do delovnih nalog v društvu tudi drugi, s katerimi je sodeloval. Skupaj s svojimi najtesnejšimi sodelavci iz anhovske sekcije je bil nepogrešljiv v obdobju popotresne obnove in širitve koč na planini Razor po letu 1976, pri prostovoljni graditvi ceste v Tolminske Ravne, drugih delovnih akcijah in organizaciji društvenih izletov.

Dragi Štefan! Prostovoljno društveno delo je vsak dan na večji preizkušnji. Morda je celo res, da mu pohaja sapa. Gotovo pa je, da brez njega tudi v prihodnosti ne bo šlo. To je najtrdnější steber naše planinske organizacije, ki je preživel neštete ujme in si ga neutrudno negoval tudi ti. Na nas mlajše si razsipal zanos organizatorja, graditelja planinskih domov in poti, veselje do življenja. Čutiti te je bilo povsod, kjer se je v Posočju govorilo o planinstvu ali načrtovalo njegovo lepšo podobo. Kdo bi slutil, da je bil tvoj visoki življenjski jubilej zadnja prilžnost, da izkážemo pozornost do tvoje življenjske poti in se ti s tovariškim stiskom roke zahvalimo za vse, kar si prispeval.

Žarko Rovšček

Dr. Branko Šalamun (1914-2005)

Nas obalne planince je močno presunila vest, da nas je za vedno zapustil naš dolgoletni planinec in častni član našega društva Branko Šalamun. Odkar pomnimo, si bil naš zvesti član. Planinec od pet do glave. Iskren, zgovoren, prijazen, šaljiv in vedno pripravljen za planinske zgodbe. S teboj nam ni bilo nikoli dolgčas. Še pred kratkim si bil starosta obalnih planincev. Z materjo Jelko si hodil na sprehode v mestno okolico Ptuj, v kateri si bil rojen. Ti vsakdanji sprehodi so te tako utrdili, da si prebolel špansko gripo, ki si jo dobil, ko sta z mamo obiskala očeta v Romuniji. Kljub otroškim težavam, ki si jih opisal v našem zborniku ob 50-letnici, si postal klen planinec, ki je planinaril vse življenje. S teboj smo planinarili, odkar se spomnimo, saj si bil v planinskem društvu od samega začetka, že v obdobju prvega predsednika dr. Volka. Z nami si hodil pogosto, a predvsem na izbrane izlete. Planinaril si po Pohorju. Večkrat si prehodil Kamniške in Julijske Alpe. S sinom si prehodil Slovensko planinsko transverzalo od Maribora do Kopr, hčerka in vnuki so te spremljali na Triglav. Desetletja si se družil z nami, primorskimi planinci, po gorah Slovenije, Črne gore in Makedonije. Bil si na Tatrah, na Kreti, dvakrat si osvojil vrh Olimpa. A neizmerno

rad si hodil tudi po nizkem gričevju in sredogorju. Z najmlajšimi si rad obiskoval Vremščico. Tvoj je bil vsakoletni pohod na Slavnik, ki si ga zadnjič obiskal predlanskim, oktobra 2003. Vsakoletnega pohoda po spominski poti Vinka Lovrečiča do Pomjana si se redno udeleževal in si bil z nami še pred dvema letoma. Naše zadnje planinsko srečanje je bilo v Tumovi koči na Slavniku leta 2003. Ob svojem vestnem opravljanju zdravniškega poklica in vodstvenega dela v bolnišnici ter planinarjenju si bil tudi planinski delavec. Bil si predsednik našega PD, član UO ter član UO PZS. Kot si nam večkrat pripovedoval, si na skupščini v Ljubljani utemeljil upravičenost poteka Slovenske transverzale do morja. Po zaslugi tvojih prizadevanj planinci spoznavajo tudi obmorski istrski del slovenske planinske poti. Bil si večletni predsednik častnega sodišča pri društvu in si znal pomiriti razgrete glave, na občnih zborih pa si podajal jedrnat vesebinska poročila. Za svoje društveno delo in delo v planinski organizaciji si dobil vsa planinska priznanja: bronasti, srebrni in zlati častni znak PZS, leta 1974 ob 60. rojstnem dnevu spominsko plaketo PZS, na 30. občnem zboru leta 1987 si postal častni član OPD, ob svojem 85. jubileju pa si prejel najvišje priznanje PZS – svečano listino. Pred leti, ko si zašel s planinske Lovrečičeve poti na Pomjan, smo te našli ob tolmunu; poimenovali smo ga Šalamunov tolmun in še danes se tako imenuje. Ko sem te obiskal v izolski bolnišnici in vprašal, kaj si želiš, si odvrnil, da upaš, da boš še enkrat odšel s sinom Tomažem na Ptujsko goro, ker si se zaobljubil, in da boš še enkrat šel z nami na Slavnik. Tvoji planinski želji se žal nista uresničili. Spoštovani Branko, najlepša hvala za tvoje prijateljstvo in za več kot petdesetletno zvestobo društvu in planinstvu na Obali. Neprecenljivo si ga obogatil. Nam si bil vzor in to tudi ostaneš! Naj te objema tihota tvoje Vremščice in svežijo njeni vetrovi!

Dariko Butinar, predsednik OPD